

VII

Вже ніч. Поснули в казні всі, хропуть,
І пільма налягла. Лиш візитирка
Підсліпуватим своїм оком зирка,
Немов моргає злобно: «Ось ви тут!»

Десь на завісах скрипнула кватирка,
Плюскоче дощ, і грубі краплі б'ють
О ринву, ринва так жалібно дирка
О мур, мов хоче вирватися з пут.

Та ні, не вирвешся! Залізні гаки
Держать тебе, дозорці, як собаки,
Пильнують, ходять шельвах під вікном.

Не вирвешся! І глухне зойк розпуки,
В тяжкій знесилі опадають руки...
Заснуть, заснуть, хоч би мертвецьким сном!

17 сент[ября] 1889